

[Statsministeren.]

Arbejdere. Rigsdagen beskæftiger sig virkelig med langt større og i de økonomiske Forhold langt dybere indgribende Sager end den, her foreligger, og der er Titusinder og atter Titusinder Arbejdere, med Hensyn til hvis Lønninger Staten direkte lovgiver, og ikke blot Arbejdere, men Lærere, Præster, og mangfoldige andre. Naar det kan lade sig gøre uden at lave Ravage i Samfundet, saa ser jeg egentlig ikke, hvorfor det skulde have en saa voldsomt revolutionerende Indflydelse, at man ophører et Forslag angaaende Lønnen inden for et vist Fag, et Forslag, som der til Dels har været Enighed om, til Lov.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der baade talte imod Lovforslaget, meget stærkt, og samtidig erkendte, at det maatte vedtages, er der vist ikke Grund til at sige noget.

Fr. Andersen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen gjorde een Bemærkning, som jeg synes, han havde fuldkommen Ret i. Det ærede Medlem gav Udtryk for, at det efter hans Mening vilde være fuldkommen Tidsspilde at henvise denne Sag til Afgørelse ved Voldgift. Og da det netop ligger saaledes, at der ingen Tid er at spilde, og der heller ikke kan være nogen Forventning om, at der kan findes et bedre egnet Grundlag end det foreliggende, saa synes jeg ogsaa, det er ganske naturligt at holde sig til Forslaget og at søge dette gennemført. Den Linie, der ligger i Mæglingforslaget, er den samme, som i Henhold til de seneste Vedtagelser gælder for mere end $\frac{1}{4}$ Million af dette Lands Lønarbejdere, og saa skulde det vel kun være rimeligt, at den samme Linie kom til at gælde ogsaa for den mindre Gruppe, de ca. 4 000, der omfattes af dette Forslag.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov at sige, at naar det er gjort gældende, f. Eks. af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at man i en lignende Situation, nemlig i 1934, handlede paa en anden Maade, saa bør man tage i Betragtning, at der dengang ogsaa var et andet Grundlag end det nu foreliggende. I 1934 var der udbrudt en Konflikt, og Statens Forligsmand havde opgivet at stille Mæglingforslag. Det giver noget helt, helt andet end det, der foreligger her, og derfor synes jeg ogsaa, at man i den foreliggende Situation skulde lade ude af Betragtning, hvad der tidligere har været Tilfældet.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen talte om, at man gennem det, man

foretog sig her, handlede som den, der bestandig lagde en Tørv til og mente, at Læset stadig kunde trækkes. Jeg synes ikke, der med Føje kan fremføres noget som helst til Begrundelse af, at Stillingen for een Gruppe skulde være ringere end for en anden. Naar det ærede Medlem vilde forsøge at motivere det ved at tale om Landbrugets vanskelige Stilling, saa ved vi alle, at Landbruget har haft og har sine Vanskeligheder, men vi ved ogsaa, at der paa en lang Række af Omraader er truffet Foranstaltninger sigtende til at afbøde Vanskelighederne, og vi faar jo ogsaa et Begreb om, hvorledes Udviklingen har været, naar vi f. Eks. ser paa, hvorledes den skattepligtige Indkomst har fordelt sig i de nærmest foregaaende Aar. I 1935—36 var der en Stigning i den skattepligtige Indkomst her i Landet paa 279 Mill. Kr., i det følgende Aar en Stigning paa 176 Mill. Kr.; det giver for de to Aar tilsammen en Stigning paa 455 Mill. Kr. Og ser vi paa, hvorledes den fordeler sig inden for de forskellige Grupper, viser det sig, at Stigningen for Hovedstadskommunerne har været 166 Millioner, for Provinsbyerne 94 Mill. Kr. og for Landdistrikterne 195 Mill. Kr. Tager vi det i Procent, bliver der en Fremgang for de nævnte to Aar paa 15 pCt. for Hovedstadskommunerne, 14,4 pCt. for Provinsbyerne og 25,2 pCt. for Landdistrikterne. Jeg synes ikke, der kan være Rimelighed i at anlægge den Betragtning, at det, der er Tale om her, slet ikke skulde kunne imødekomes. Jeg anbefaler Forslaget til Vedtagelse.

Brorsen: Det er kun et Par enkelte Bemærkninger, jeg ønsker at gøre, idet jeg ellers har sagt, hvad jeg mener der fra vor Side bør siges ved dette Forslags første Behandling. Der er naturligvis — og det kom da ogsaa frem i mine første Udtalelser — i og for sig ikke noget, Venstre mere ønsker, end at de paagældende Parter kunde enes, uden at Regeringen behøvede at komme til Rigsdagen for gennem et Lovforslag at faa Konflikten løst. Men det hjælper temmelig sikkert ikke, at man viser Sagen tilbage til Parterne til videre Forhandling. Den Produktion, der her er Tale om, er efter min Opfattelse den mest ømfindtlige, vi overhovedet har inden for Landbruget og i vort Samfund vel i det hele taget, en Produktion, med Hensyn til hvilken vi er kontingenteret, og vi ved, at hvis en Konflikt skulde medføre, at der sker en Standsning i Eksporten bare en 3—4 Uger, kommer vi alle til at lide stor Skade, ikke alene i Øjeblikket, men ogsaa